

Erään Kevätyön Koukkaustarina

(TamRU:n partio sijoittui hopealle Ylöjärvellä 2009 pidetyllä Kevätyön koukkauksella. Partiossa kilpailivat Asser Vuola ja Riku Heikkilä. Tarina on hyvää taustatietoa vastaaviin tapahtumiin osallistuville ja myös jotoksen järjestäjille.)

Osallistuimme toistamiseen KYK:kiin samalla partiolla kuin viime vuonna. KYK on varsin matalan profiili kilpailu, järjestelyt tehdään minimivaivalla, eikä erikoistaitoja vaadita jotta järjestämis- ja osallistumiskynnykset pysyisi mahdollisimman matalana. Tamrun kokeneelle kisapartiolle kilpailun ei odotettu tarjoavan suuria haasteita, mutta lähdimme kuitenkin kirkastamaan viime vuoden hopeaa.

Kilpailu alkoi Ylöjärvellä sijaitsevan PV:n tutkimuskeskuksen portilta kello 18, lähdimme reitille kolmantena joukkueena auringon paistaessa lämpimästi. Ensimmäiselle rastille oli 15min tavoiteaika, joten suunnistimme sinne rivakahkoa tahtia. Rastipaikalla ilmeni että ykkösrastin vastaanottajalla ei tainnut olla tietoa että aikaakin lasketaan, joten tavoiteaika jätettiin pois. Heti ilmeni että rastilla tulee syntymään jonoa, koska suoritus-aika oli ainakin 5min luokkaa ja olettaa sopii että partiot saapuvat sillä samalla 2min porrastuksella kun lähtivätkin.

Rastin aiheena oli suojele, eli kaasunaamarin & viitan pukeminen ja kirjallisiin kysymyksiin vastaaminen. Allekirjoittanut mokasi heti, en huomannut että naamarin kantolaukussa oli myös suodatinpatruuna.

Emme ihan kerinneet ensimmäisenä kakkosrastille, tiehen tukeutuva reitinvalinta oli siis ajallisesti samaa luokkaa kuin valitsemamme suorin reitti. Jonottaessa kuuntelimme ja katselimme suorituspaikalla tapahtuvaa toimintaa ja kävi selväksi että jonkin sortin ryngyn purkamisesta on kyse. Jujuna oli että molempien partion jäsenten piti suorittaa ko. tehtävä silmät peitettynä. Ase oli vielä Norinco puoliautomaatti AK-47, jonka kaasumännän putki eroaa huomattavasti kotimaisesta. Minulla oli asiasta jotain käsitystä joten suoritin ekana Rikun katsellessa miten se käy. Kaasumännän putken irroitusvivun kanssa tuli sen verran säädettyä että emme ihan päässeet kolmen minuutin yhteisaikaan.

Kakkos-kolmos välillä pääsimme kärkeen ja saavuimme ensimmäisenä ensiapu-aiheiselle rastille. Tehtävänä oli sitoa TA-osuman saanut olkapää muovikassissa olevilla tykötärpeillä. Näyttelin potilasta Rikun sitoessa. Tämäkään ei ihan putkeen mennyt, kantoliina jäi tekemättä ja ronskimpi kiristys-side olisi ollut parempi kuin meidän hiukan heppoinen perussitominen.

Läheisellä nelosrastilla piti tunnistaa intin repussa olevia esineitä sokkona. Esineet olivat melko helppoja (kranaatin perä, RK:n latausharjoituspatruuna, puukko, pienoispistoolin lipas jne.) Ainoastaan yhtä pehmeäköä esinettä emme tunnistaneet. Veikkasimme muonapakkausta, mutta se oli vakuumpakattu ensiside.

Vitosrastilla oli vastassa perinteinen kirjallinen taktisten merkkien tunnistus. Pikaseen tulomatalla kerrattiin "Maavoimien taktiset merkit", joka oli viime syysjotokselta tulostettuna. Paremminkin olisi voinut mennä, mutta aika hyvin perusmerkit saatiin tunnistettua.

Ryteikköisen suon yli (suorinta reittiä tietenkin) tetsattuamme päädyimme kutosrastille lammen/järven rantaan. Arvelimme että kyseessä on joku perinteinen vesileikki, olihan jätesäkki käsketty varuste. Noh, kyseessä olikin vain etäisyyden arviointi vastarannalle. Sanoin että ainakin 500m, Rikulla oli mielessä 400m

joten laitoimme 450m. Ihmeellistä miten pieleen voi arvioida. Yritin suhteuttaa etäisyyden 150m ja 300m ampumarataan, mutta meni pahasti yläkanttiin. Oikea etäisyys oli vain 350m luokkaa.

Viimeisenä rastina ennen yörastia oli miinoitteen tekeminen tellusta ja putkimiinasta. Kädetimme tämänkin perustehtävän varsin lahjakkaasti. Riku hautasi tellua ja itse säädin putkimiinaa läheiseen puuhun. Riku alkoi ihmettelemään kun sytytin ei taho mahtua miinaan. Asiaa ei helpottanut vaikka molemmat sokat nyppäsi pois ;) Tällä kohtaa valkeni että se olikin putkimiinan vetosytytin, jota en tajunnut ottaa mukaani asennuspaikalle. Putkimiina ei mennyt paljon paremmin, juuri ja juuri pysyi puun kyljessä jekkulangalla, viiksilankaa en kerinnyt vetää, enkä saanut sokkia takaisin paikalleen.

Yörastilla piti vielä tunnistaa oletetun vihollisen kalustoa. Monenlaisia tankkeja siellä oli ja Riku niitä tunnistikin aika vakuuttavan oloisesti. Itsellä ei ollut hajua noista BMP:istä ja BTR:ien tarkemmista tyypeistä. Lopputulosten perusteella suurin osa menikin jollain tapaa pieleen. Koska saavuimme yöpaikalle oli meillä reilusti aikaa pystyttää laavu ja keitellä perinteiset Knorin pasta carbonarat mieheen. Viimevuodesta tiesimme että illalla on jotain perinteisiä seremonioita, mutta emme jaksaneet jäädä odottelemaan viimeisiä partiota ja vetäydyimme makuupusseihimme. Herkkäunisena osasin varata ear-korvatulpat, joille olikin käyttöä nuotiopaikalta kuuluvan möykan jatkuessa pitkälle yöhön.

Aamulla lähdimme matkaan kello seitsemän, joten heräsimme kuudelta, söimme tuhdin aamupuuron, purimme laavun ja pakkasimme kamat. Lauantain ykkösrasille suunnistaminen osoittautui hiukan haasteelliseksi ryteikköisen maaston ja karttaan merkkamattoman tien takia. Rastilla heiteltiin kranuja maalineliöön. Tätäkin voisi joskus treenata, saimme neljä kranua kymmenestä sisään.

Reitti kakkosrastille oli myös soisen metsän läpi kulkemista, joten jonkin sortin suunnistustaitoa kyllä vaadittiin. Rastille tunnistettiin eri maiden maastopukuja. Tehtävä oli sama kuin viime vuonna, mutta eipä varmoja löytynyt montaakaan. Insinöörijärkeilimme suurimman osan, saimme kuitenkin puolet oikein.

Kolmosrastille kulkiessamme tuli metsässä vastaan pari maastopukuista jampppaa, jotka osoittautuivat ko. rastin pitäjiksi. Ilman kompassia 20-tonniselta kartalta rastipaikan löytäminen ei ollut oikein onnistunut. Reitti edelliseltä rastilta piti mennä polkua pitkin, mutta puolessa välissä polku hävisi ja sen näkeminen maastossa vaati hyvää tahtoa. Suunnistimme merkatulle rastipisteelle ja suoritimme sotahistoriaan liittyvän tehtävän. Tämä jos joku ei ole meidän ydinosaa, emme tienneet vastausta yhteenkään kysymykseen. Saimme tehtävästi siis pyöreät nolla pistettä.

Viimeiselle rastille suunnistimme suorinta reittiä, mutta pian vastaan tuli uuden ja kalliin näköinen järeä piikkilangoilla varustettu teräsverkkoaita. Aita oli aika pitkä ja oli poikittain kulkusuuntaan nähden. Emme uskaltaneet alueen sisään, vaikka porteissa ei ollut vielä lukkoja, eikä aidassa kieltotauluja. Kiersimme aidan oikealta ja kulman tullessa vastaan, alkoikin siistä jonkin sortin ajoura joka näytti kulkevan rastia kohti. Rasti löytyikin pellon kulmalta, tehtävänä oli kevyen kertasingon käsittely ja siihen liittyviin kysymyksiin vastaaminen. Vastasin kysymyksiin Rikun tuhotessa pellolla ollutta venäläistä styrox-vaunua. Hiukan hämminkiä aiheutti rastimiehen toteamus että "ohi meni", olisi pitänyt heti poistua paikalta eikä jäädä arpomaan oliko maassa lojunut toinenkin sinko käytössä.

Maali oli lähtöpisteessä tutkimuskeskuksen portilla, tai oikeastaan läheisen saunarakennuksen alakerrassa. Siellä oli jonkin sortin ilma-aserata, jossa ammuttiin 5+5 laukausta ilmapistoolilla. Pisteitä sai osumista tualun mustalla alueella. Itse laji harrastavana oletin osuvani tauluun ja varoittelin Rikua että sen yllättävän vaikeaa vaikka laukaisuvastus on vain 500g. Sainkin omat osumani mustalle, vaikka aseissa oli

muotoillut oikeankätiset kahvat (itse olen vasuri). Ammunnasta saa jotoksilla yleensä paljon pisteitä, ja ne on yleensä aika helppoja jos hiukakin lajia harrastaa. Tällä kertaa saimme yhteensä kuusi pistettä.

Omasta mielestämme aika keskinkertaisesta suorituksesta huolimatta päädyimme lopputuloksissa jälleen hopealle.

Asser Vuola